

P u Knjižnica kr. sveučilišta — ZAGREB

SAVOBORSKI LIST

GODINA XXXX.

U SAMOBORU, 1. LISTOPADA 1943.

BROJ 7.

Tjedan Hrvatskog Crvenog Križa

(Od 3.—9. listopada)

Nakon krvave bitke kod Solferina g. 1859. bilo je bojno polje pokrito tisućama mrtvih i ranjenih. Zbog nedovoljne sanitetske spreme, bio je pogled na to polje strašan.

Očevidac ovog prizora Henri Dunant izdao je 1862. knjižicu »Uspomene na Solferino«, i time daje prvi poticaj za osnivanje Crvenoga Križa, koji bi služio kao temelj za stvaranje društava za prvu pomoć u svim državama Evrope. To je bio i prvi poticaj za pokret, kojemu je svrha da u očima čovječanstva učini Crveni Križ simbolom svake čovjekoljubive djelatnosti.

Za tu svoju ideju predobio je predsjednika ženevskog društva za »Obću korist« Gustava Moymira, i to društvo izabere povjerenstvo od 5 članova, da prouči prijedloge Dunanta. Članovi toga povjerenstva poduzeli su sve, da jedno međunarodno povjerenstvo, u kojem su bili zastupani svi narodi Evrope, prihvati posljedke rada toga povjerenstva.

Tako je uspjelo da se od 26.—29. listopada 1863. sastala međunarodna konferencija u Ženevi, na kojoj su bili zastupnici 16 evropskih država. Tako su stvoreni principi jedinstvenog Crvenog Križa za cijelu Evropu.

Već godine 1864. na poziv švicarskog federalnog vijeća, sastaje se u Ženevi II. međunarodna konferencija, kojoj su prisustvovali diplomatski predstavnici 16 evropskih država i vijećanja su doakora dovela do podpisa Ženevske konvencije (22. VIII. g. 1864.).

Glavna ustanova ove konvencije jest priznanje neutralnosti bolesnika i ranjenika za vrijeme rata, neutralnost povijalšta i bolnica, te osoblja, koje leči i njeguje bolesnike i ranjenike.

Ženevska konvencija propisuje svakome tko ratuje dužnost, da daje sklonište i njegu ranjenicima i bolesnicima bez obzira na njihovu narodnost i državnu pripadnost. Kao znak ove neutralnosti konvencija ustanovljuje simbol Crvenog Križa na bijelom polju, i to ne samo za vojničku sanitarnu službu, nego i za sva priznata društva, kojima je svrha pomagati sanitarnu službu.

Ženevski je odbor bio priznat kao izvanredni moralni forum za sva pitanja ženevske konvencije, te mu je odobren naziv »Međunarodni odbor Crvenog Križa«.

Nemoguće je u kratkom prikazu nabrojiti djelatnost mnogobrojnih narodnih uređenja, koja su svoju pomoć iskazivala ra-

njenicima, bolesnicima, zarobljenicima i t. d. ali se mora obćenito napomenuti, da Crveni Križ, za vrijeme rata i za vrijeme mira vrši svoju funkciju u takovoj mjeri, da bezuvjetno zauzima prvo mjesto među organizacijama, kojima je svrha ublažavanje ljudskih boli.

Danas kada nam je Crveni Križ najpotrebniji, moramo nastojati da mu pomognemo što nam je više moguće. Za to nam se pruža sada najbolja prilika i to u tjednu Hrvatskoga Crvenoga Križa, koji se održava od 3.—9. listopada.

Ovogodišnja proslava »Tjedna Hrvatskoga Crvenoga Križa« bit će pod lozinkom »Za sve žrtve rata, u prvom redu majke i djecu!«

Hrvataki Crveni Križ, koji je već do sada učinio nebrojena čovjekoljubiva djela treba da napose u ovom tjednu nađe svuda dokaza plemenitoga osjećanja među našim pučanstvom. Svatko treba da ovu našu humanu ustanovu što više i djelotvorno pomogne i da pridoneše svoj obol. — Pomozimo Hrvataki Crveni Križ svojim prisustvom!

Svaki i najmanji dar dobro će doći i pomoći ublaženju boli i nevolja onima, kojima valja pružiti pomoć. — Tko daje u ovu svrhu, pokazuje svoje čovjekoljublje i izvršuje plemenito djelo miloćrđa.

† HINKO SAURER

Doživjeli visoku starost od preko 95 godina, i napativši se mnogo u svojoj posljednjoj bolesti, preminuo je 7. rujna o. g. uvečer senior našega građanstva, a vjerojatno i najstariji žitelj Samobora Hinko Saurer.

Tedajem mnogih desetljeća nije u Samoboru bilo rodoljubne, dobrotvorne i kulturne aktivne, kod koje on se bi sudjelovao i zborom i tvorom, na svojim mladim dana upravo mladomučnikom barom i odličnošću.

Njegova usorna čestitost, njegovo poznavanje mnogih grana ljudske djelatnosti i njegov stvarni karakter, pribavili su mu tečajem njegovu dugu životu velik broj prijatelja i blagovoli, kojih je medostim velikom voljom prije njega počeo »rad na visokoj grani«. Ispitao se je na njegovu opravdanu misao kao broj građanskoga i kulturnoga života, koji je dobio da mu iskreno podupire početak. Našao se tu i mnogo samovoljno društva, kojima je on bio jedan od najstarijih i najvrednijih članova, a naročito valja spomenuti Hrv. pjevačko društvo »Jelen«, koje je ina-

zgodom doživjela riedku ako i tužnu zgodu, da tek u sedamdesetof godini svoja obstanak odprućuje do groba posljednjega od svojih osnivača i prvih svojih članova.

Rodio se je Saurer u Zagrebu 4. srpnja 1848., upravo na dan kad je hrvatski Sebor zaključio Mađarima naviestiti rat. Njegov otac je bio građevni majstor i jedan od glavnih pomagača glasnogovnog zagrebačkog arhitekta Fellbingera.

Jamačno po otca baštinio je Hinko III Heimrich, kako smo ga obično zvali, živ misao na umjetničke forme i stilove i na umjetnički oblik, kojim se je kao drvorubarski amater rado bavio dočimod su mu to oči dopuštale. Dolazio te njegove djelatnosti i mada po raznim samoborskim kućama, a načelno se tu i tamo još i lipeški igrao, što bi je on načelno razvijajući njima djecu svoje roditeljske i prijateljske, tako da je u očima te djecu postao u našu ruku nezamislivo običnoje Sv. Mikšela i starca Krišćijana, na koje je u starosti i svojom vanjskom izgledom podupirao.

U Zagrebu svršio je Saurer početak škole i učitelj razreda razred, nakon čega je ušao u prvi razred i ostvarujući običnoje svoje sam potpuno svoj kraj. Tako je do-

šao u Samobor i izučio trgovinu kod bogatog trgovca Štoca, kod kojega je poslije ostao i kao poslovođa sve do njegove smrti.

Već kao mladić isticao se je Saurer u javnom životu Samobora. Premda je njegov poslodavac bio jedan od stupova unionizma (mađarizma) u Samoboru, nije to miedoga i početnog njegovog pomoćnika smetalo da svom dušom prione uz rodoljube opozicionalce, koji su imali svoje stelo u Hrv. Citanici (tada Dvorana) i bili šestost protivnici unionista, koji su se sakupljali u svome Kasinu.

Bilo je to za velikih ustavnih borba, koje su se u vrijeme bana Levina Raucha (1867.—1871.) i kasnije vodile za ugarsko-hrvatsku nagodbu i protiv nje. I u Samoboru je dolazilo do bučnih izkaza i obračunavanja, u kojima je i Saurer sudjelovao, ističući se ne toliko svojom tjelesnom snagom koliko svojom upretnošću i domišljatošću, čim je protivnicima sadao mnogi neugodni udarci. I u kasnijem rodnom životu stajao je Saurer uvijek na strani onih, koji su se borili protiv narodnih ugačtavača i alica.

Koncem sedamdesetih godina preselio se je Saurer na Brežanu, gdje je otvorio de-

NAPRIED — HRVATSKA TE TREBA!

Hrvatski državni zakoni, Hrvatske oružane snage, Hrvatska vlada, Hrvatska država, zajamčuje život, slobodu i povratak natrag svakome onome, tko ostavi žum i pođe da brani i štiti Hrvatsku, da brani i štiti Hrvatsko more, Hrvatski Jadran!

POGLAVNIK

čan mješovitom robom, građevnim i gorivim drvom te željezom. Tu je dolazio u neposredni doticaj sa seljačkim svijetom, koji ga je volio i cijenio kao solidna trgovca te ne-sebična pomagača i savjetnika u mnogim životnim prilikama. Već tada, a i poslije sve do svoje posljednje bolesti, stajao je on u živom dopisivanju s našim američkim izseljenicima, koje je stalno i puzdano obavješćivao o njihovim ovdješnjim imovinskim prilikama i pomagao im bez vlastite koristi, a kadkada i na svoju štetu, kod njihova uredivanja.

Početak ovoga stoljeća napustio je Saurer trgovinu i preselio se opet u Samobor kupivši kuću, u kojoj je nekoč bilo prvo sjedište Hrv. Čitaonica (Dverana). Njegova agilna narav nije mu ni tada dala posve mirovati. Već smo prije spomenuli Saurovo sudjelovanje kod osnutka »Jeka«, kojoj je bio revan član sve do svoga odlaska u Breganu. U devedesetim godinama prošlog stoljeća sudjelovao je kod osnutka i bio vrlo agilna član Hrv. biciklističkog kluba »Samobor«.

Kad se je g. 1904. osnovao u Samoboru »Hrv. Sokol« pristupio mu je odmah i Saurer, te mu je bio odbornik i blagajnik sve do njegova raspusta. Valja spomenuti i njegovo djelovanje u Samoborskoj štedionici, kojoj je bio član ravnateljstva od god. 1911., a od 1915. do 1935. i stalni dnevni povjerenik, vršeći uzat i poslove pomoćnog činovnika.

Pokojni Saurer bio je za svoje prilike vrlo obrazovan čovjek. Premda samouk, dostigao je u nekim strukama upravo zamjerno znanje, što su mu i stručnjaci priznavali. Poznavao je dobro poviest umjetnosti i nekih vrsti umjetnog obrta. Posjedovao je lepu zbirku keramike, starinskog stakla i oružja. Sabirao je i predpoviestne predmete nađene u okolici Samobora, poviestne dokumente, bakropise i razne starine. Najveći dio toga poklonio je Hrv. narodnom muzeju u Zagrebu i Muzeju Braće hrv. zmaja na Ozlju.

Njegova knjižnica bila je obilno snabdjevena hrvatskim i njemačkim knjigama beletrističkog i znanstvenog sadržaja. Čitao je rado i mnogo dokgod su mu to oči dopuštale. Poznavao je dobro djela starijih hrvatskih pjesnika i pripovjedača. S Augustom Šenom je dopisivao, i bio mu na pomoći kod razpačavanja njegovih djela, naročito »Zlatareva zlata«.

Pokojni je Saurer bio i veliki ljubitelj prirode. Bio je poznat njegov poput perivoja uređeni vrt na Bregani, koji je poslije njegova odlaska sasvim propao. Već tamo, a poslije i u Samoboru bavio se je mnogo i uspješno pčelarstvom. Među pčele, pa i za vrijeme rojenja, zalazio bi bez ikakove zaštite osim svoje kratke lulice, iz koje bi pomalo dimio. Pčele su ga dobro poznavale i jedva bi se u više godina jedanput desilo da bi ga koja ubola. Veoma je volio i cvijeće pa se bavio naročito uzgojem plemenitih vrsti ruža.

S napredovanjem starosti morao je Saurer napustiti, a onda i posve napustiti

POJEDINI PRIZORI ZA SLIKOPIS »LISINSKI« SNIMANI SU U SAMOBORU.

Kako je poznato, Državni slikopisni zavod izrađuje prvi veliki glasbeni slikopis (film) »Lisinski«. Ovaj veliki slikopis izrađuje se prema rukopisu našeg Samoborca g. Milana Katića.

Pojedini prizori slikopisa »Lisinski« snimani su u Samoboru, i to u Rudarskoj Dragi, pred dvorcem Podolje i na Balagovim dvorima.

Vatroslav Lisinski dolazio je za svog života češće u Samobor i tu je boravio kod Livadića, gdje su se sastajali stari Ilirci.

U tom našem velikom slikopisu »Lisinski« sudjeluju brojni hrvatski kazališni umjetnici i glasbenici. — Snimanje slikopisa je dovršeno, sad se izrađuju još neke pojedincsti, a naskoro ćemo na slikopisnom platnu gledati to djelo.

Prizor iz slikopisa »Lisinski«: Vatroslav Lisinski (Branko Špoljar) i njegova zaručnica Hedviga Banova (Lidija Dominković).

sva svoja omiljela zanimanja. Preostalo mu je još samo čitanje, a kad mu je usled popuštanja vida i sluha bilo onemogućeno da sam čita ili da sluša ono što bi mu drugi čitali, nije mu preostalo drugo nego da se prepusti potpunom nedjelatnosti, koja je osobito mučila njegov uvijek svjež i bistri duh. Shrvan starošću i bolešću ali duševno smiren, u uvjerenju da je izvršio svoj životni zadatak kako je najbolje mogao i znao, očekivao je bez straha, čak s nepritajenom željom svoju smrt.

Ona je napokon i došla, i tako našega dobrog, staroga Heinriha nema više među nama.

Čast njegovoj uspomeni i mir pepelu njegovu u hrvatskoj zemlji, koju je — premda sin njemačkog doseljenika — uvijek smatrao svojom pravom i jedinom domovinom, i kojoj je ostao vjeran do posljednjega daha.

F. H.

Viesti

Novo kazališno djelo Frana Hrčića.

Naš sugrađanin i književnik g. Fran Hrčić napisao je novo kazališno djelo. To je »Ujakova baština«, komedija u četiri čina. Ovo je djelo nagradeno prvom nagradom u iznosu od 10.000 Kuna i to po Matiji Hrvatskih Kazališnih Dobrovoljaca. — Komedija »Ujakova baština« nagradena je zapravo s dvie nagrade i to: nagradom Josipa Freudenreicha u iznosu od 6.000 Kn i nagradom Josipa Bacha od 4.000 Kn. — Nagradom Josipa Bacha nagraduje se prema pravilima MHKD ono djelo koje zavređuje, da ga naše naklade preporuče za izvedanje i u inozemstvu.

G. Franu Hrčiću, koji je suradnik i našega lista čestitamo na ovom lepom uspjehu, kojeg ovdje vrlo rado blizelimo.

Promjene u ljekarničkoj struci u domobranstvu.

Častnici ljekarnici primljeni u pričuvni stališ domobranstva: satnik mr. Kleščić Mirko, poručnik mr. Ortyński vitez Vladimir.

Priznat je čin nadsatnika-ljekarnika do sadašnjim satnicima-ljekarnicima: mr. Kleščiću Mirku, mr. Verglesu Dragutinu i mr. Rikati Ljubomiru.

Srednjoeuropsko vrijeme.

Prema izdanoj odredbi uvada se na području Nezavisne Države Hrvatske srednjoeuropsko vrijeme u ponedjeljak 4. listopada 1943. u 3 sata u jutro.

Kazaljke na satovima imaju se toga dana u 3 sata u jutro pomaknuti za jedan sat natrag prema dosadašnjem ljetnom vremenu.

Crkveni koncert.

Mjestni odbor Hrvatskog Crvenog Križa u Samoboru priređuje u nedjelju, dne 3. listopada o. g. u 4 sata poslije podne Crkveni koncert u župnoj crkvi sv. Anastazije u Samoboru, uz sudjelovanje H. P. D. »Jeka«, gde Maje de Strozzi-Pečić i gde Betike Filipce, te gg. Viktora Koščica, virtuoza na cellu, prof. Milana Reizera te prof. Bože Antonića.

Razpored: 1. F. Dugan: »Tocata«, izvada na orguljama B. Antonić; 2. Handel: Arija iz oratorija »Messias«, pjeva M. Reizer; 3. Josef Marx: »Marijina pjesma«, pjeva Maja de Strozzi-Pečić; 4. Caccini: »Azzurilli«, izvodi na cellu Viktor Koščica; 5. Lardelli: »Ave Maria«, pjeva Betika Filipce; 6. Orčić: »Suton«, izvodi na cellu Viktor Koščica; 7. Papandopulo: »Isusova uspevanika« (po narodnim motivima), pjeva Maja de Strozzi-Pečić; 8. B. Kothe: »Ave Maria stella« i K. Kuzia: »Blagoslovljena«, pjeva

H. P. D. »Jeka« pod ravnanjem zborovode O. Fresla. — Sve točke prati na orguljama B. Antonić.

Odredba o kretanju građana.

Na zahtjev Orskomandanture u Samoboru, određuje se sljedeće:

1. Počam od 24. rujna 1943. godine dozvoljava se kretanje građana od 5 sati u jutro do 21 (9) sati na večer. Svi lokali (gostiteljski) kao i slikokaz imaju biti zatvoreni u 20.30 (1/29) sati.

2. Čim se spusti mrak ima prestati kretanje svih vozila (kola, dvokolica, samokretnih dvokolica i samovoza). Iznimku čini jedino željeznički vlak i prometni autobus, koji mora na zahtjev straže stati.

3. Komu uztreba žurno pomoć liječnika ili primalje u vrijeme kada je kretanje zabranjeno, ima se dotični uputiti do prve vojničke straže, istoj saobćiti što se dogodilo i da je potrebna brza pomoć liječnika ili primalje, pa će ga onda straža tamo odpratiti.

4. Počam od 25. rujna o. g. ima se strogo provadati zamračenje i to čim nastane sumrak pa sve do jutra dok ne svane dan.

5. Kukuruzovina se imade sva posjeći i ne ostavljati u hrpama na polju, već se imade sva odvezti kućama. Ovo se imade izvršiti odman, a najkasnije do 1. listopada o. g.

Prekršitelji ovoga bit će najstrožije kažnjeni po postojećim propisima.

Poziv umirovljenicima.

Pozivaju se umirovljenici da podignu kod občinskog poglavarstva u Samoboru najkasnije do 5. o. mj. svoje zdravstvene izkaznice uz naplatu od 11 Kuna.

Dar »Sirotištu«.

Mjesto vienca na odar pok. Hinku Saureru darovale su »Sirotištu« po 500 Kn gđa Gabriela Bahovec i gđa Dragica Uriš. Na darovima najljepše hvall uprava.

Zaručeni.

U nedjelju 12. pr. mj. zaručila se gđica Marica Orsag, kumče obitelji Šešok i g. Josip Perše, činovnik hrvat. drž. željeznica. — Čestitamo!

† **Faniša m. Rozman** rođena Porođen, udovica iz pok. Ignaca Rozmana, mlinarakog obrtnika, preminula je 30. kolovoza o. g. u 65. godini života.

Pokojnica, vrlo dobra kućanica i brižna majka, ostavlja brojnu rodbinu.

Sahranjena je uz veliko učelje građanstva na našem groblju. — Lahka joj zemlji!

Litopadaska pobožnost Sv. Krunice.

odričavat će se svakog dana u 6 sati na večer u župnoj crkvi, a nedjeljom u 5 sati poslije podne. Nedjeljom obavit će se po naredbi nadbiskupa sat klanjanja s kratkim negovorom i moliti sva tri čela sv. Krunice. — Kako je ovogodišnja litopadaska pobožnost namijenjena na tu misao, da Bog po zagovoru Kraljice sv. Krunice sretno i što prije dotrajali strahoviti rat s teškim proteklih nevoljama, preporuča se svima, da redovito dolaze i uredno sudjeluju kod te tako važne javne pobožnosti.

Novi članovi Obiteljnog crkv. kćera.

Nadbiskup je imenovao novim članovima obiteljnog kćera pred. g. Adolfa Dešić, kapelana u Brzovici na apostolsko domaćinstvo pred. g. Jurja Kocijančić, koji će voditi kao imenik ova kćera u Zagrebu.

† **Dr. Ljudevit Šolc,**

koji je nedavno umro, a bio je u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj narodni zastupnik te Duglavinik, prvi postrojnik Ustaše, hrvatskog oslobodilačkog pokreta, i najposlije državni viećnik, ostavio je dobru uspomenu i u Samoboru, gdje je — u mladosti — boravio kao odvijetlički provoda. Živo je sudjelovao u samoborskom društvenom životu, naročito u Hrvatskom Sokolu.

Kad se je — g. 1910. — radilo o proslavi 100-godišnjice rođenja pjesnika Stanka Vraza, koji je opjevao Samobor i Samoborku, Julijanu Cantilyevu, »Ljubicu«, bio je dr. Ljudevit Šolc predsjednik Odbora za podignuće spomenika Vrazovoj Ljubici. — Spomenik je i podignut na Ljubičinu grobu kraj samoborske župne crkve. U svečanom »Vrazovu broju« »Samoborskog lista« izašla je lijepa pjesma dra Šolca »Ljubici«. — Tako je dr. Ljudevit Šolc i u Samoboru ostavio trađu svog hrvatskog rodoljubnog rada. — Slava mu!

»Hrvatska pučka knjižnica i čitaonica« u Samoboru,

javlja svojim članovima, da je izvršeno preseljenje iz dosadanih prostorija u »Hrvatskom Domu« u Smeđhenovu ulicu br. 12. Knjige na čitanje izdavaju se u utorak, četvrtak, subotu i nedjelju od 2 do 4 sata poslije podne. Članovi, koji se nisu na prijašnji poziv odazvali da povrate knjige, neka to učine sada, jer će inače morati platiti zakasninu.

Upravni odbor na sjednici od 8. IX. o. g. riešio je sljedeće: Članovi koji plaćaju 10.— Kn mjesečno počam od 1. X. o. g. plaćat će radi štednje tiskanica odmah za tri mjeseca t. j. 30.— Kn, a članovi, koji plaćaju mjesečno 4.— Kn platit će za 6 mjeseci ukupno 24.— Kn.

Povodom zaključka glav. god. skupštine održane 25. ožujka o. g., kojim je izabran za osobite zasluge počastni g. Juraj Kocijančić, doživotnim počastnim predsjednikom, povjerena je g. Marku Perošu, profesoru, izrada počastne povelje, koju je isti izradio umjetlički i vrlo lijepo te poklonio ovom društvu, pa mu ova knjižnica i čitaonica, visoko cjeneci njegov rad, izriče i ovim putem zahvalnost.

Dne 8. rujna održana je sjednica upravnog odbora na kojoj je podneženo izvješće o izradenoj povelji, što je odbor sa zadovoljstvom primio na znanje i čredio izaslanstvo odbora, koje je poslije sjednice počastnu povelju uručilo pred. g. Kocijančiću uz prigodni govor, a g. Kocijančić, ugodno iznenađen, ardačno se je zahvalio na toj pažnji i počasti.

† **Ivan Dohtar.**

Ulied zabrane kretanja poslije 9 sati uvečer, istlavši iz kuće, nastradao je smrtno dne 23. rujna o. g. Ivan Dohtar.

Bio je odvijetak stare samoborske porodice. Rodio se je 16. ožujka 1896. i malone čitav svoj život proveo je u radu kod kotarskog suda u Samoboru. Godine i godine, desetke godina, radio je, makar slučajno namijenjen, dobrovoljno, gotovo besplatno, i tekst nedavno je slučajno imenovan. Ali iako je radio kako marljivo, tako neumorno, a iako točno, tako savjestivo!

U njegove priepise moglo se je pouzdati. Njegov raskpis bio je uvijek jednako čitljiv. Njegovi gramotni izvodi uvijek bespogrješni. Usotno je slageo spise. Broj listova svakog spisa, mnogij godina unatrag, bio je napunjen. Jedva je imao trideset listova po imeniku, čitavo je, napunjen je imenik,

da li je koji spis na rješnju ili u priepisu, ili u odpravku, ili ga se drži gdje u vidu, ili je uložen. U tili čas bi ga izvadilo. Uviek dragovoljno, uviek uslužno, tih i čedan. Ivičini uredovni satovi su bili od rana jutra do kasno u noć. Obavljajući naoko sitan rad bio je neizmerno koristan.

Ostao je neženja, sav predan radu. Dobar sin svoje ostarjele, bolestne majke, dobar brat, dobar čovjek, Ivica se valjda nikada nikomu nije zamjerio. Stoga se je tim bolnije dojmila viest, da je nastradao.

Mnogi su ga sproveli do groba. Dakako i svi — od suda. Nad grobom je izrekao liepo spomenslovo g. Fran Mežnarić, nadstojnik sudbene pisarne u m. Opravdanje je spomenuo Ivičino počtenje, Ivičin neumorni rad, Ivičino vjerno vršenje i vjerskih dužnosti. Rastuženoj porodici naše saučešće. Bio trajan svietao spomen dobrom Ivič!

AUTOBUS ZAGREB — SAMOBOR

Polazi iz Samobora u Zagreb u 7.00, 9.00, 14.00 i 18.30 sati.

Polazi iz Zagreba u Samobor u 8.00, 12.30, 15.00 i 19.30 sati.

Nova zvona kapele sv. Filipa i Jakoba na Gradišću.

Dne 19. pr. mj. posvećena su nova zvona kapelice sv. Filipa i Jakoba na Gradišću. Posvetu je obavio pred. g. kanonik Juraj Kocijančić. Novim zvonovima kumovali su gg. Noršić Milan i Fleiss Franjo.

Posveti su prisustvovali članovi bratovštine sv. Filipa i Jakoba na Gradišću i brojno naše građanstvo i seljačtvo. — Za nabavu zvonova doprineli su novčane priloge brojni naši sugrađani.

Vicinalna željeznica Zagreb—Samobor.

Iz Samobora u Zagreb na radne dane polazi vlak u 5.30, 6.20, 9.05, 12.38, 14.38, 17.28. — Na nedjelje i blagdane u 6.20, 12.00, i 18.00 sati.

Iz Zagreba u Samobor polaze vlakovi na radne dane u 7.35, 9.00, 12.30, 14.30, 17.20, 19.00 sati. — Na nedjelje i blagdane u 8.15, 13.30 i 19.30 sati.

Obavijest.

Udruženje trgovaca javlja: Zakonskom odredbom o promjeni i nadopuni zakona o biljegovini i pristojbama od 20. ožujka 1943. određeno je da su svi obveznici tečevine i društvenog poreza dužni izdavati račune prilikom stavljanja robe u promet ili izvršenog posla.

Da bi se ovo moglo provesti i kod onih obveznika, koji kod svoga poslovanja imadu poteškoće kod izpisivanja računa, ličljenja i poništavanja biljega, izdalo je ministarstvo Državne riznice blokove računa od 100 komada a u vrijednosti od 210.—, 310.— i 510.— Kuna.

Obveznicima tečevine koji moraju izdavati račune smatraju se svi trgovci na malo i veliko bez razlike kakovu robu prodaju, kao na pr. trgovine manufakturnom robom, mješovitom robom, gostionice, krčme, zalogajnice, hoteli, kavane, restoracije i t. d. zatim vozari, obrtnici, liečnici, odvijetnici i drugi.

Radi toga ovaj ured pozivlje sve gore označene obveznike da odmah kod ovoga poresnog ureda nabave potrebnu količinu blokova računa, kako bi ih imali pri ruci kod izdavanja robe. Ured će o svakom obvezniku voditi posebni očevidnik koliko je i kada nabavio računa, te će se pojačati nadzor nad izdavanjem istih, naročito kod onih, kod kojih se bude vidjelo da uobede

Albert pl. Štriga (Veljko Maričić) donio je prvoj hrvatskoj opernoj pjevačici grofici Sidoniji Rubido (Srebrenka Jurinac) note prve hrvatske budnice »Prosto zrakom ptica leti«, koju je skladao Lisinski.

ne nabavljaju račune ili ih ne nabavljaju u onoj količini koja odgovara njihovom prometu.

HRVATSKOJ

Posred sinjeg gordog mora
Olujom okružena brodnica Tvoja,
U njoj ponosno stojiš Ti
Oko Tebe grakću crni gavranovi.
Krvave oči uprieše u Te,
Pandže oštro nabrusiše svoje,
Ne mogu tielo gledati Tvoje.
Uzburkalo se silno more,
Bjegli vihor kroz polje i gore.
Trese se zemlja rad nepravde ove.
Na okup braćo, Domovina zove!
Odbacite mržnje stare i nove
Junački pružajte si desnice svoje.
Nek ljubav i milosrđe
Obasjava granice nove,
A toplo sunašće ogrije hrvatske krove!
S. G.

Strahoviti sudar »Samoborca« i teretnog samovoza.

U subotu 18. pr. mj. oko 6 sati poslije podne dogodio se je na križanju Stubičke ulice u Zagrebu sa prugom vicinalne željeznice Zagreb—Samobor strahovit sudar lokomotive i jednog teretnog samovoza, koji je htio na ovom mjestu preći preko pruge prije vlaka, koji je bio udaljen samo nekoliko metara.

Upravljaču samovoza nije uspjela ova vrlo neoprezna namjera, pa je lokomotiva zahvatila samovoz, te ga odbacila nekoliko metara od mjesta sudara.

Samovoz se preokrenuo nekoliko puta i odletio u grabu željezničkog nasipa posve raztrgan, ali se je i lokomotiva srušila niz nasip, te povukla sa sobom i vagon, dok su tri druga vagona našleli jedan na drugi i zdrobili ih.

Teško je stradao strojovođa Ivan Kokman, koji je ostao ležati ispod lokomotive, odakle su ga teškom mukom izvukli i prevezli u bolnicu milosrdnih sestara, gdje je drugi dan podlegao ranama. Osim strojovođe osleđeni su bili i nekolicina put-

nici.

U teretnom samovozu ostao je na mjestu mrtav jedan čovjek koji se vozio sa upravljачem, dok je sam upravljач tek neznatno ozlieden.

Krivnja ovom sukobu leži na upravljачu samovoza, jer je uzprkos dugim znakovima zviždajkom htio preći preko pruge prije prolaza vlaka.

Pokojni Kokman bio je jedan od najsavjestnijih strojovođa naše željeznice kod koje je služio preko 15 godina, te uživao potpuno povjerenje uprave kao i putujućeg občinstva. — Uprava željeznice trpi veliku štetu usljed ovog sudara.

Zamjenjen kišobran.

28. rujna zamjenjen je u autobusu na povratku iz Zagreba na večer kišobran.

Umoljava se onaj gospodin, koji je zamienio kišobran da ga preda u upravu našeg lista, gdje će dobiti svoj.

UMRLI U ŽUPI SAMOBOR

u mjesecu rujnu:

Andrija Budić, Sv. Helena rod. 1894., 2.; Hinko Saurer, Samobor, rod. 1848., 7.; Mijo Majcenović, Domaslovac, rod. 1927., 8.; Taža Koletić, Farkaševac, rod. 1871., 9.; Jaga Matković, Otruševac, rod. 1855., 10.; Tomo Kovačić, Mala Rakovica, rod. 1913., 19.; Marica Telešman, Farkaševac, rod. 1901., 19.; Juraj Dubić, Mala Rakovica, rod. 1908., 21.; Mato Matijašić, Bregana, rod. 1881., 26.; Ivan Doltar, Samobor, rod. 1896., 25.; Kata Grdos, Grdanjci, rod. 1881., 27.

»Samoborski list« izlazi svakoga 1. u mjesecu. — Predplata za god. 1943. iznosi 50.— Kn. — Uredništvo i uprava: Samobor, Livadićeva ulica br. 2. — Vlasnik i odgovorni urednik Slavko Sek. — Tisak »Samoborske tiskare« Slavka Seka u Samoboru, Livadićeva ul. br. 2.

Prodaje se radio aparat

upitati Gajeva 15.

Postolarska radiona

za izradbu gornjih dijelova cipela
Šestak Miroslav, Samobor Toplička 3.

TRAŽIM NAUČNIKA

za postolarski zanat odmah.

Upitati kod Ivana Obranića.

ZAHVALA

Ovim putem zahvaljujemo se svima, koji su našeg dragog ujaka

Hinka Saurera

odpratili na vječni počinak, cviećem mu odar okitili i izrazili nam saučešće.

Napose hvala samoborskim društvima, koja ga sprovedoše do zadnjeg počivališta, a naročito H. P. D. »Jeki« i Glasbi, koji se od milog pokojnika oprostio tužaljama.

Obitelj Hotler

ZAHVALA

Prigodom nenadane smrti našeg dragog neprežaljenog sina, brata, ujaka i šogora

Ivice Doltara

zahvaljujemo dragoj rodbini, prijateljima i dragom građanstvu, koji su ga sprovedi do posljednjeg počivališta, okitili mu odar cviećem a nama izrazili svoje saučešće.

Napose hvalimo osoblju svih ureda u trg. Samobor, naročito Suda, koji su ga sprovedi do groba i cviećem okitili.

Hvala g. Fr. Mežnariću, koji se je sa nekoliko liepih rieči oprostio nad grobom od našeg Ivice.

Još jednom svima hvala.

Raztužena majka i braća

JAVNA ZAHVALA

Svim rođacima, prijateljima i znancima, koji su našu milu i nezaborevnu majku, punicu i baku i sestru

FANIKU ROZMAN r. POREDEN

do hladna groba ispratili, odar joj viencima i cviećem okitili, a nama svoju sućut izrazili, budi ovime naša srdačna i topla hvala.

Napose hvala g. dru. Angeru koji joj je u njezinoj težkoj bolesti bio na liečničkoj pomoći.

Svima još jednom hvala.

Samobor 29. rujna 1943.

Tugujuća djevojka